

Prezentovaná práce se zabývá situací v českém výtvarném umění na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let dvacátého století. Zvláštní pozornost je v ní přitom věnována takzvanému „oficiálnímu umění“ a jeho institucionální základně Svazu českých výtvarných umělců. Rozbor staronového pojmu „socialistického realismu“ a řánrové hierarchie prezentované dobovou kritikou ukazuje jako hlavní moment „oficiální definice výtvarné tvorby“ destrukci hranice oddělující sféru politiky a sféru umění. V příkrém protikladu k ní stála radikálně odlišná definice umělecké tvorby zakotvená v tradici moderního umění, podle níž je povinností opravdového umělce jakékoli vnější, politické či ekonomické zásahy systematicky nerespektovat. Prostřednictvím koncepce „pole kulturní produkce“ francouzského sociologa Pierra Bourdieua je tato základní opozice nahlížena jako konflikt mezi heteronomním a autonomním principem hierarchizace. Rozboru tu je podrobena autonomní pozice umělců vyloučených v důsledku normalizace z oficiálního výtvarného provozu – tzv. „generace šedesátých let“ – a mladších umělců „generace let sedmdesátých“. Jako opravdovou symbolickou revoluci vedenou ve jménu nové radikálně odlišné formy umělecké produkce představuje práce vystoupení „pražských akčních umělců“ a „brněnských konceptualistů“.